

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ

ПЪЗЕЛ

chitanka.info

Остават още няколко минути от междучасието. Гледам как навън г-жа Есен е оцветила в различни багри листата на дърветата в училищния двор, които не е успяла да отрони. Ситни капки дъжд плахо почукват по стъклата като уморени странници, които търсят подслон. В празната класна стая сме само аз, компютърът ми и едно странно усещане на тъга, примесено с готовността ми за поредния онлайн урок в гимназиален етап.

Осъзнавам за пореден път, че празните чинове и тишината, полепнала по тях, са една от най-тъжните гледки, които съм виждал. Може би така би изглеждала Рила без Седемте си езера или Пловдив без своите тепета. Защото най-голямото богатство на едно училище са неговите деца. Техният смях, глъчка и закачки, изпълващи коридорите му. Те са душата му и ритъмът, с който бие сърцето му.

Един забравен химикал се е излегнал удобно на третия чин в средната редица. Чака по-добри времена, в които отново ще бъде полезен. Отвън се чува как някой цепи дърва на съседната улица, а комините на близките къщи не спират да изпращат отегчено своите димни въздишки нагоре към небето, покрито със сиви облаци.

Изведнъж вратата се отваря рязко и един петокласник, който досега е обикалял коридорите като мореплавател по време на Великата гръцка колонизация, нахлува вътре. Спира за миг, оглежда празната стая и стреснат от гледката казва:

— Извинете, госпожо... тъъъ, господине!

После бързо изхвърква навън, без да успее да му кажа онова, което винаги казвам в такива случаи:

— Аааа, госпожа съм, госпожа съм.

Следва нещо до болка познато от първата вълна на онлайн обучението. Натискам лилавата иконка на Майкрософт Тиймс и влизам във виртуалния екип. Децата вече са се присъединили и ме чакат. Обсъждаме презентацията ми по темата, въпросите след урока. Давам домашната работа. Четиридесетте минути излитат като сватбени гълъби.

Преди да се разделим, питам нещо извън темата:

— Знаете ли какво е пъзел?

И без да чакам, си отговарям сам:

— Вие сте липсващите парченца от нашия училищен пъзел.

Те са притихнали и очакват да продължа. Само един сладур явно не успява да разгадае метафората ми:

— Ама как така? — пита изненадано той.

— Ами така — отговарям. — Както един пъзел не може да се нареди без всички свои елементи, така и тук, без вас, не е същото.

Звънецът тържествено оповестява края на часа и началото на голямото междучасие. Вземаме си довиждане и аз тръгвам. Следващият час вече е присъствен. Трябва да се пренастроя бързо. Чувствам се като маратонец, на когото се налага да прави чести къси спринтове. Преди да отворя електронния дневник, получавам съобщение в Тиймс от една млада дама, с която бяхме заедно онлайн миналия учебен час:

— Господине, аз и повечето други парченца от пъзела не искаме да стоим вече в кутията. Училището ни липсва. Вие също.

Този достоен отговор на моето метафорично предизвикателство почти ме просълзява. Но успявам някак да запазя душевно равновесие. Очакват ме още два шести класа и проблемите на Арабския халифат от VII–XI в.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.